

μικρή λίμνη από αίμα, κατάλαβε τι είχε γίνει, και από τα στήθη της θγήκε μία παρασχητική κραυγή πόνου και άπελπισίας:
—Μπονιφάτσιο!... 'Αγαπητέ μου! Σ'έ σκότωσαν οι κακούργοι!...

Ξαφνικά, ή 'Ιμέλδα πρόσεξε μερικές σταγόνες αίματος προς την διεύθυνση της πόρτας. "Άνοιξε τη θύρα και άκολούθησε τ'αίματριά αυτή ίχνη που την έβγαλαν από μια κρή έσωτερική αύλη του μεγάρου. Καί τότε, ή κοπέλλα θρέθηκε μπρός στο αίματωμένο πτώμα του φίλου της, πεταμένο σ' ένα σωρό από οκουπίδια...

Τρελλή από την άπόγνωση ή 'Ιμέλδα, έπεσε πάνω στο φίλο της, κολλήσε το στόμα της στα παγωμένα χείλη του, τον άγκάλιασε με παραφορά και τρoσπάθησε να τον ζωντανέψει, με τ'α κλάματα και με τ'α παθητικά της λόγια:

—'Εγώ είμαι, αγαπητέ μου, έγώ, ή 'Ιμέλδα σου! του έπιε με φωνή που έτρεπε από άναφυλλήτα. Γιατί δεν άνοιγεις τα μάτια σου; Γιατί δεν μου μιλάς; Γιατί δεν με σφιγγεις και σε στην άγκαλιά σου;...

Μά ο Μπονιφάτσιο δεν άπαιτούσε κ' έξακολουθούσε να έχη κλειστά τ'α μάτια του.

Η 'Ιμέλδα έσχιζε με μία άπότομη χειρονομία το θελουδένιο ρούχο του για να δη την πληγή του φίλου της. Καί είδε τότε μια θαθεία τρύπα άνοιγμένη στο στήθος, στο μέρος της καρδιάς... Δεν ύπήρχε, λοιπόν, καμιά έλπιδα σωτηρίας!... 'Ο Μπονιφάτσιο ήταν νεκρός!... Καμιά δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον έναζωτανέψει...

Καί ή 'Ιμέλδα έγκαρτέρησε στο σκληρό της πεπρωμένο...

Τής ήταν γραφτό να έχη ή πρώτη άγάπη της αυτό το τέλος... Καί ή άρχοντοπούλα, τoσκισμένη από τον πόνο, άφησε το κεφάλι της να γείρει στο παγωμένο, αίματωμένο στήθος του Μπονιφάτσιο—καί ένω κολλούσε τα χείλη της στην πληγή, έσπασε σ' ένα άτέλειωτο γοερό κλάμα... "Έκλαιγε και για τον Μπονιφάτσιο και για τον έαυτό της, γιατί καταλάβαινε πως δεν θα μπορούσε πειά να ζήση, χωρίς τον άγαπημένο της...

Μόλις τ'α τρία άδελφια γύρισαν σπίτι από την έκκλησία, έψαξαν να θρουνε την 'Ιμέλδα για να της ζητήσουν έξηγήσεις για τή διαγωγή της. Δεν είχαν πη άκόμα τίποτα στον πατέρα τους. Φοβόντουσαν να του άνακοινώσουν την τρομερή άλήθεια, γιατί καταλάβαιναν πως ή άποκάλυψη αυτή θα σκότωνε τον γέρο Τζιερρεμέι.

Του κάκου όμως έψαξαν σ' όλο το μέγαρο. Δεν μπόρεσαν να θρουνε πουθενά την άδελφή τους. Καί μονάχα όταν πήγαν στη μικρή έσωτερική αύλη, για να πάρουν το πτώμα του Μπονιφάτσιο, θρήκανε την 'Ιμέλδα έαπλωμένη, νεκρή, πάνω στο σώμα του φίλου της, με τ'α χείλη άκουσιμμένα στην πληγή του.

—Τόν άγαπούσε, λοιπόν, τόσο πολύ!... ψιθύρισε ό μεγαλειότερος άδελφός. Αύτοκτόνησε από άπελπισία πάνω στο πτώμα του...

Ό μικρότερος άδελφός, εκείνος που είχε μαχαίρωσει τον Μπονιφάτσιο, σκέπασε το πρόσωπο με τ'α δυό χέρια του.

—'Εγώ την πέθανα την άδελφή μας! τραύλισε. 'Εγώ της σκότωσα την 'Ιμέλδα μας, την άγαπημένη μας άδελφούλα...

Α! την άγαπούσα έγώ την 'Ιμέλδα κι' άς φάνηκε άνάξια να φέρη το όνομά μας... 'Εγώ την σκότωσα, χωρίς να τ'α θέλω...

Οί δυό άδελφοί του τον κύτταξαν χωρίς να καταλαβαίνουν τι ήθελε να πη.

—Κυττάτε τ'α ματωμένα χείλη της...—συνέχισε ό νεαρός Ιζιερμεί. Η 'Ιμέλδα φίλησε την πληγή του φίλου της και δηλητηριάστηκε... γιατί τ'α μαχαίρι που βύθισα στην καρδιά του έχθρου μας ήταν δηλητηριασμένο!...

ΤΑΟΡΜΙΝΑ ΜΠΟΥΕΝΑΡΟΤΤΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Κανείς δεν πιστεύει στην Ικανότητα του φτωχού.

—Όλα τ'α πράγματα, άκόμα και τ'ο κεφάλι μιάς σαρδέλλας, είναι δυνατόν να γίνουν άντικείμενο λατρείας.

—'Αν θέλεις να γνωρίσης τόν έαυτό σου, ρώτησε τούς άλλους.

—Πολλά θουά σχηματισθήκανε από την ουσώρευσι άπληθ'α σκόνης.

—'Όπου ζής, εκεί είναι ή πρωτεύουσα.

—'Αν μείνης τρία χρόνια καθιστός άπάνω σε μια πέτρα κι ή πέτρα θα ζεσταθ'η.

—Με σחיνοί καμωμένο από γυναικεία μαλλιά, μπορεί να δεθ'η στερεότατα κι' ένας έλέφας.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΙΧΟΙ

I

'Απόξενος σαν πλαστικής κι' άπόκωσμος σαν είσοι.
Ν' άντιπαλεύης μη δειλιάς με τόν πώκεανό,
Χρωστάμε πάντα μια θανά, κι' όσο κι' άν-ζήσης, ζήσε
Ριγμένος μια στην άβυσσο και μια στον ούρανό.

II

Την πέτρα τη θαυματουργή στα χέρια την κρατούσα
Και πήγα και την έρριξα μια μερα στο γιάλο,
Γιά να γυρίσω στη ζωή την πρωτινή του ζούσα,
Και να γελώ τ'ο ψεύτικο τ'ο γέλιο του γελώ.

III

Καράθι στοιχειωμένο σου, χρόνια και χρόνια τώρα,
'Ω, άς ήταν τρόπος σκλάβος σου για πάντα να θρεθώ
Μές στην αιώνα τρικυμία, μές στην αιώνα μπόρα.
Νά λημονήσω μοναχά και να λημονηθώ.

IV

Παίε το ποτήρι της χαράς... 'Εναν καλον καιρο,
Πόσες δέν σου τ'ο πρόσφεραν κάθε στιγμή και ποσο,
Μά τώρα, σαν άπόμεινε τάχειλι σου πικρό,
Πού χέρι, πάλι να θρεθ'η να σου τ'ο ένανάωση!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Σ κοιτειασμένος ό ούρανόσ στον Παρθενώνα γέρνει...
Τόν μαύρο θόλο κάτασπες κολόνες τόν στηρίζουν.
Μέσα στην μπορά ή άστραπή άνάερα φειδία σπέρνει
Κι' ό κεραυνοί τόν χαιρετούν, χωρίς να τόν άγγίζουν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΡΩΙ

'Αστραψ'ό "Ηλιος κι' ή Αύγη	Στη θαλασσοδουρή άμμουδια.
Μαγισσα που μαγεύει,	Σ'έ φύκια άφρολουσμένα.
Ρίχνει τ'α μάγια της στη γ'η	Βουτάν όλόγυμνα παιδιά
Κι' ή Πλάση ζωντανεύει	Σ'έ κύματα άργισμένα.
'Αθώρητο στοιχείο φυσά.	Και μια γολέτα π'αλαφρό
Σφουρίζε το μελτέμι,	Τ'ο πάτημα της έχει.
Κι' ή θάλασσα άπ'όρη λυσά	Σ σκοπιά άπ'την πρώρη της ά
Κι' από λαχτάρα τρέμει	Κι' άσπροντομένη τρέχει

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Πέρασαν του θουού τ' από-	Λιθασού καπνός μυρίζει
(σκια	Κι' ή καμπάνα ναουρίζει
Στου μοναστηριού τ'α κιάσκια	Τ'α παντέρημα κελλιά.
Ξεψυχά γλυκά ή θραδεία	Πέσαν του θουού τ' απόσκια
Και στερνό ξεψύχημά της	Στου μοναστηριού τ'α κιάσκια
'Αργοφύσητος ό μπάτης	Σκοτειδιάζει ή έκκλησιά
Σεί της φτέρης τ'α κλαδιά	Κι' ό σταυρός στην κορυφή
Πέρασαν του θουού τ' από-	(της
(σκια	Λαμπει σαν άποσπερίτης
Στου μοναστηριού τ'α κιάσκια	Μές στην άγρια μοναξιά.
Και σωπάσαν τ'α πουλιά	Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

—Πέστε 'να μύθο, θρε παιδιά!	Κρασι μοσκάτο, άς τραγου
—Τί; παγωμένα και γυμνά;	(δουν.
—Στου γείτονα ποδχουν φωτιά,	—'Εγώ όμως γκρινία και φωνή
Τ'ο παραμύθι άς τριγυρνά.	Κι' άφέντη γείτον' άγροικώ
—Παιδιά μου, πιάστε τ'ο χορό!	Κι' έτοι είναι ζύδι και χολή
—Πώς έτσι μ'έδεια την κοιλιά;	Και τ'ο κρασί τ'ο πιό γλυκό.
Ό γείτονας πούχει ψητό,	—Τις άρχοντιές δές τις ψηφώ
Αυτό άς κράξ'η τ'α θιολιά.	Μόν' νάχουμε καλή καρδιά.
—Παιδιά μου, πέστε 'να σκοπό!	Αυτό 'να θιός άληθινό,
—Λές διποπούλια κελαϊδούν;	Κι' άς τ'ο χαρούμε, θρε παιδια
Στου γείτονα ποδχουν παληό	ΑΛ. ΠΑΛΛΗΣ